

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2009, č.j.: 91/2009-190-TAXI/3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 8.12.2009, č.j.: 91/2009-190-TAXI/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Kolji Kubíčka.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 31.3.2008, sp.zn.: S-MHMP 354261/2006, č.j.: MHMP 354261/2006/DOP-T/Dc (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil dne 12.9.2006 ust. § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“) v návaznosti na ust. § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „prováděcí vyhláška“), tím, že nezajistil, aby jako řidič vozidla Seat Toledo, SPZ: LNE 05-91, evidenční číslo vozidla taxislužby: 11-A008 ihned po skončení placené jízdy na trase ul. Karlova/ ul. Husova, Praha 1 – Top hotel Praha, ul. Blažimská, Praha 4 přepnul taxametr z provozní polohy OBSAZENO do provozní polohy JÍZDNÉ a aby bez vyzvání vydal cestujícímu doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametrů ručně doplněný o další údaje stanovené v § 15 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Tímto jednáním byla naplněna

skutková podstata správního deliktu uvedeného v ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že napadené rozhodnutí je neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné. Trvá na tom, že při kontrolní jízdě dne 12.9.2006 řádně obsluhoval taxametr, tedy že po ukončení kontrolní jízdy přepnul taxametr z polohy „obsazeno“ do polohy „jízdné“ a následně došlo k tisku dokladu o zaplacení jízdného. Pakliže po dotisknutí nedošlo k předání dokladu o zaplacení cestujícím, kteří se již ve vozidle nenacházeli, nelze v takovém případě spatřovat pochybení na straně taxikáře. Cestující nemají povinnost vyčkat a převzít doklad o zaplacení.

Žalobce dále namítl, že se správní orgány nevypořádaly s existencí dokladu o zaplacení č. 01381, který vytisknul pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy dne 12.9.2006 při provádění kontrole, tedy bezprostředně po uskutečněné jízdě. Dle žalobce je technicky nemožné, aby byla z taxametru při kontrole vytisknuta kopie jiného dokladu o zaplacení, než dokladu týkajícího se předcházející jízdy, a to za situace, kdy ze spisového materiálu jasně vyplývá, že taxametr byl při jízdě užíván. Tuto skutečnost správní orgán nerozporoval. Správní orgán I. stupně označil tento důkaz za bezpředmětný, více se však s jeho existencí nevypořádal. Tvzení žalovaného, že není možné, aby v rámci předmětné jízdy byla vydána stvrzenka č. 01381 na 231,- Kč, je v přímém rozporu s existencí této stvrzenky, která dokládá, že v rámci posuzované jízdy k žádnému poškození cestujících nedošlo.

Svědecké výpovědi cestujících - figurantů najatých správním orgánem I. stupně považuje žalobce za nevěrohodné, a to zejména s poukazem na konfrontační atmosféru, v níž byly učiněny a jež vedla žalobce k vznesení námitky podjatosti, a též vzhledem k rozporům mezi obsahem těchto výpovědí a listinami označenými jako Oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 12.9.2006. V této písemnosti například svědek F. uvádí, že mu žalobce po ukončení jízdy „*chtěl vrátit drobné, ale ty jsme mu nechali*“. Naopak při výslechu před správním orgánem I. stupně tentýž svědek uvedl, že „*zaplatil jsem částku 600,- Kč, na kterou mně nebylo vráceno*“, zřejmě s cílem žalobce poškodit.

Žalobce nesouhlasí s argumentací správních orgánů, že „*Zaměstnanci HMP v podaných svědeckých výpovědích potvrdili skutečnost, zaznamenané ve výše uvedených záznamech z jízdy*“. Svědek S. se k věci nijak nevyjádřil a pouhé odkázání na obsah oznámení o poskytnuté přepravě nelze považovat za potvrzení v něm obsažených tvrzení. Svědek S. nebyl schopen vypovídat přes upozornění, že je povinen poskytnout případnou svědeckou výpověď. Časová prodleva mezi výslechem svědka S. a uskutečněnou jízdou nebyla způsobena jednáním žalobce, a nemůže mu tak být kladeno k tíži, že si svědek nic nepamatuje. Výpověď svědka F. je jako podklad pro rozhodnutí nepoužitelná a navíc neprokazuje pochybení na straně žalobce. Svědek F. uvedl, že při placení údajně vycházel z částky, kterou viděl na taxametu. V závěru výslechu ale připustil, že používá silné dioptrické brýle (4,5 dioptrií). Dále je z výslechu svědka F. patrné, že má k dispozici záznam z předmětné jízdy, resp. oznámení o poskytnuté přepravě. Toto dle žalobce činí takový důkaz nepoužitelným, neboť je znehodnocen tím, že svědek nevypovídá o tom, co viděl a slyšel, ale

o tom, co si přečetl ve svých poznámkách. Navíc svědek F. uvedl, že výši zaplacené částky není schopen prokázat jinak než svým tvrzením, neboť je to v podstatě otázka čestnosti.

Žalobce dále namítl, že správní řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „správní řád“). Správní orgán nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dnů a nejedná se o případ zvláště složitý. Dle žalobce tak nebyly splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí na 60 dnů, přičemž ani tato lhůta dodržena nebyla a rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 30.11.2006 doručením oznámení o jeho zahájení, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 31.3.2008, tedy nejméně čtrnáct měsíců po lhůtě. Dle žalobce lhůta 30 resp. 60 dnů stanovená správním řádem k rozhodnutí ve správním řízení není nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a přehlížené bez řádného zdůvodnění. Uložení sankce ve výši 100.000,- Kč se žalobci v této souvislosti a vzhledem k době, která uplynula od údajného deliktního jednání, jevílo být nezákonné a naprosto nepřiměřené.

Výše uložené pokuty dle žalobce nebyla správními orgány dostatečně odůvodněna ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě a judikatury správních soudů a Ústavního soudu ČR a je nepřiměřeně přísná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých konkrétních skutečností správní orgán při vyčíslení pokuty vycházel. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat argumentaci obecnými konstatováními. Uložená pokuta nemůže splnit výchovný a preventivní účel, neboť smyslem pokuty nemůže být likvidace výdělečné činnosti žalobce a způsobení tvrdého zásahu do života jeho rodiny. Žalobce má dvě vyživovací povinnosti vůči nezletilému synovi a studující dceři. V rámci správního řízení předložil přiznání k dani z příjmů za roky 2006, 2007. Z daňového přiznání pro rok 2007 je patrné, že vykazoval daňovou ztrátu. Dále předložil potvrzení odboru státní sociální podpory MČ Praha 11 o pobírání přídatků na obě děti v letech 2006, 2008, potvrzení o pobírání sociálního příplatku a příspěvku na bydlení. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že u něj nebylo v minulosti kontrolními orgány shledáno jakékoli porušení předpisů upravujících taxislužbu. Tyto skutečnosti žalovaný nezohlednil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Za rozporné s judikaturou správních soudů a soudu Ústavního označil žalobce konstatování žalovaného, že při stanovení výše pokuty nemůže přihlížet k majetkovým, osobním ani rodinným poměrům žalobce. Z této judikatury naopak vyplývá, že soudy ve správním soudnictví toto oprávnění mají, a to i v případech, kdy příslušný zákon tato kritéria pro stanovení výše pokuty neuvádí. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že právní mocí napadeného rozhodnutí se stal osobou nespolehlivou ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě, čímž přestal splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby. Tím pádem nemá možnost pokračovat ve výdělečné činnosti, z níž by získával prostředky k zaplacení pokuty ve stanovené výši. Namítl, že pokuta ve výši 100.000,- Kč je pro něj likvidačním opatřením, neboť v žádném případě nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen takovou pokutu uhradit. Žalobce není právnickou osobou s odpovídajícími výdělky, na níž myslel zákonodárce při stanovení horní hranice možné ukládané pokuty. Nedisponuje majetkem, z něhož by mohl uhradit pokutu v nepřiměřené výši 100.000,- Kč. Výše pokuty má mít preventivní, resp. výchovný význam a musí být nastavena tak, aby umožňovala alespoň do určité míry zohlednit majetkové poměry „delikventa“ tak, aby neměla likvidační charakter a nezpůsobila, že podnikatelská činnost ztratí jakýkoliv smysl. Je vyloučeno, aby žalobce byl schopen pokutu zaplatit. V této souvislosti žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02 a rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 80/2003-33. Shrnutí, že uložení pokuty ve výši 100.000,-Kč je z výše zmíněných

hledisek neproporcionální tvrzenému pochybení a že taková sankce je zdrcujícím zásahem do jeho života. Výše pokuty by měla dle žalobce být správními orgány nastavena způsobem úměrným dané situaci.

Smyslem při stanovení pokuty podle zákona o silniční dopravě provozovateli taxislužby není striktně vycházet z plného zákonného rozpětí. Pokud by tak tomu bylo, jednalo by se o likvidační opatření nejen vůči taxikářům, ale i jiným subjektům, které jsou povinny se zákonem řídit. K tomu žalobce poukázal na závažnější delikty, jako je např. jízda po požití alkoholu, prodej zkaženého zboží v obchodě, které jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům sankciovány směšnými pokutami, ačkoliv se jedná o skutečně nebezpečné jednání dotýkající se nikoliv majetku, ale především životů lidí. Ani peněžité tresty v trestních řízeních se obvykle nepohybují v takových částkách, ačkoliv trestný čin je na rozdíl od přestupku (či správního deliktu) společnosti mnohem škodlivější.

Žalobce nesouhlasí ani s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1.000,- Kč, neboť má za to, že správní řízení nevyvolal porušením své právní povinnosti. V závěru žaloby požádal o moderaci uložené sankce, neboť tato se mu s ohledem na výše uvedené jeví být nepřiměřeně vysoká a nezohledňuje kritéria pro ukládání sankcí uvedená v zákoně o silniční dopravě, judikatuře správních soudů a Ústavního soudu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitka, podle které žalobce při kontrolní jízdě dne 12.9.2006 řádně obsluhoval taxametr a po ukončení přepravy došlo k tisku dokladu o zaplacení jízdného, avšak k jeho předání nedošlo, neboť se cestující již ve vozidle nenacházeli, je v rozporu s oběma oznámeními o poskytnuté přepravě i se svědeckou výpovědí pana F. V oznámeních o poskytnuté přepravě oba cestující uvedli, že jim doklad o zaplacení jízdného nebyl vydán. Pan F. při výslechu uvedl, že zaplatil za přepravu, aniž by mu byl vydán jakýkoli doklad o zaplacení, přičemž před vystoupením vyčkal ve vozidle přiměřeně dlouhou dobu, půl minuty až minutu. Žalovaný označil za nepravděpodobné, že by cestující - zaměstnanci hl. m. Prahy, kteří byli k provádění kontrolních jízd vyškoleni a prováděli kontrolní jízdy opakovaně, opustili vozidlo tak rychle, že by jim žalobce nestihl vydat doklad o zaplacení. Z uvedených důkazů vyplývá, že žalobce po ukončení přepravy nevydal zákazníkům doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Dle žalovaného jsou důkazy, konkrétně oznámení o poskytnuté přepravě sepsaná panem F. a panem S. a jejich svědecké výpovědi, věrohodné, neboť tyto cestující nemají žádný poměr k projednávané věci, ani nejsou na výsledku řízení finančně ani jinak zainteresováni. Naproti tomu pravdivost a věrohodnost vyjádření žalobce je třeba pečlivě zvažovat, neboť jako účastník řízení není povinen uvádět pravdu a nic nezamlčet. Jeho tvrzení v řízení o uložení sankce tak mohou být ovlivněna jeho zřejmým zájmem na výsledku řízení. Vyjádření žalobce o urychleném vystoupení cestujících nejsou podpořena žádným důkazem a rovněž jejich obsah lze považovat za velmi nepravděpodobný.

K námitce žalobce, podle které se správní orgány nevypořádaly s existencí dokladu o zaplacení č. 01381 na 231 Kč, žalovaný uvedl, že dle obou oznámení o poskytnuté přepravě přeprava trvala od 0:20 do 0:35 hod, tedy 15 min. Předmětná jízda byla zahájena na rohu ulic Karlova a Husova a dále probíhala přes Mariánské náměstí, Platnéřskou ulicí, po Smetanově nábřeží, dále po Resslově ulici, Ječné, po Magistrále, přes Roztyly a ukončena byla u Top Hotelu v Blažimské ulici. Dle webových stránek www.mapy.cz je délka této trasy 10,3 km a měla by trvat okolo 14 min. Pan F. ve své svědecké výpovědi uvedl, že přeprava trvala 15 - 20 min. Na dokladu o zaplacení č. 01381 je naproti tomu uvedeno, že jízda trvala od 1:03 do 1:05 hod a bylo při ní ujetu 8 km. Podle této stvrzenky tedy přeprava v délce 8 km trvala

pouhé 2 min. Pokud by tedy údaje na stvrzence byly pravdivé, žalobce by ujel 8 km za 2 min. Takovou rychlostí by za hodinu ujel 240 km, musel by tedy jet v ulicích Prahy průměrnou rychlostí 240 km/hod. Z toho je zřejmé, že stvrzenka č. 01381 obsahuje zcela nesmyslné údaje a nemohla být vydána v rámci reálně uskutečněné přepravy. Pokud by tato stvrzenka byla vydána v rámci kontrolní jízdy, byly by na ní vytištěny údaje o této jízdě, především čas od 0:20 do 0:35 hod, z čehož by vyplývala doba jízdy okolo 15 min. a délka jízdy okolo 10,3 km. Navíc v 0:40 hod. byla zahájena samotná kontrola, avšak podle času přepravy uvedeného na stvrzence měla přeprava proběhnout až po zahájení této kontroly. Je tak pravděpodobné, že stvrzenka č. 01381 byla vyrobena až v průběhu kontroly. Při kontrole tedy žalobce nevytiskl kontrolnímu pracovníkovi kopii stvrzenky z kontrolní jízdy. Žalovanému není známo, jakým způsobem žalobce docílil vytištění stvrzenky č. 01381 s takovými údaji, nicméně zde vzniká podezření z neznámé manipulace s taxametrem. Žalovaný v této souvislosti dále poukázal na to, že oba cestující v oznámení o poskytnuté přepravě uvedli, že po ukončení jízdy viděli na taxamtru částku 594 Kč, a následně pan F. ve své svědecké výpovědi uvedl, že na taxamtru viděl částku okolo 590 Kč. Také z tohoto důvodu se žalovanému jeví jako nanejvýš nepravděpodobné, že by stvrzenka č. 01381 na 231 Kč mohla pocházet z předmětné přepravy. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný považoval předmětnou stvrzenku za nepravdivý a nevěrohodný důkaz.

Pochybnosti žalobce o věrohodnosti svědeckých výpovědí pana F. a pana S. nejsou dle žalovaného důvodné. Konfrontační atmosféra je na ústním jednání v případě sporu o skutkové otázky zcela pochopitelná a sama o sobě není způsobila ovlivnit pravdivost a věrohodnost výpovědí svědků.

K formulačním rozdílům mezi svědeckou výpovědí pana F. a jím sepsaným oznámením o poskytnuté přepravě žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se jedná o pouhé rozdíly v jazykové formulaci, které evidentně nemají za cíl žalobce nijak poškodit a nečiní svědeckou výpověď pana F. nevěrohodnou. Pan F. při výslechu uvedl, že zaplatil částku 600 Kč, na kterou mu nebylo vráceno, což lze ve světle ostatních důkazních prostředků považovat za pravdivou informaci a nelze z ní dovozovat, z jakého důvodu k vrácení na částku 600 Kč nedošlo. Kromě toho pan F. následně při témže výslechu uvedl, že je mu pracovníky Magistrátu umožněno dát i nějaké spropitné. Jízdné u této jízdy činilo něco přes 590 Kč a on uhradil 600 Kč. Výpověď pana F. je použitelná, přestože jmenovaný používá dioptrické brýle. Pan F. v oznámení o poskytnuté přepravě uvedl, že na taxamtru viděl částku 594 Kč, tedy stejnou částku, jakou na taxamtru dle svého oznámení o poskytnuté přepravě viděl i pan S.. Zrak pana S. nebyl v průběhu správního řízení zpochybňován. Z důvodu, že pan F. používá dioptrické brýle, nelze jeho výpověď označit za nepoužitelnou. Stejně tak nelze jeho výpověď označit za nepoužitelnou z důvodu, že si tento svědek pořídil vlastní poznámky o průběhu jízdy. Pořízení vlastních poznámek o předmětné události nijak nesnižuje hodnotu svědecké výpovědi. Pan F. si tyto poznámky pořizoval s vědomím, že později bude jako svědek povinen ve správním řízení vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Při čtení těchto poznámek před výslechem byl jistě schopen posoudit pravdivost a autentičnost vlastních poznámek a při svědecké výpovědi si byl vědom, že je povinen vypovídat pravdu. Pokud by si z předmětné jízdy nic nepamatoval, nepochybně by tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně při výslechu sdělil a zcela bezdůvodně by se nevystavil nebezpečí správního postihu za nepravdivou výpověď. Je tedy zřejmé, že pan F. vypovídal o tom, co viděl a slyšel, a jeho svědeckou výpověď proto nelze považovat za nepoužitelnou. Pokud žalobce poukázal na to, že pan F. není schopen prokázat výši zaplacené částky jinak než svým tvrzením, žalovaný konstatoval, že procesní povinností svědka je vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, nikoli svá tvrzení dokazovat. Kromě toho okolnost, že svědek nemá k dispozici důkazy na podporu

skutečností uvedených ve svědecké výpovědi, nemůže nijak snižovat věrohodnost jeho výpovědi. Výši placené částky prokazují veškeré důkazní prostředky, tj. obě oznámení o poskytnuté přepravě, dále pak svědecká výpověď pana F. a pana S. Vzhledem k tomu, že po ukončení přepravy žalobce cestujícím nevydal žádný doklad o zaplacení jízdného, a dopustil se tak předmětného porušení zákona, nelze výši zaplacené částky prokázat pomocí dokladu o zaplacení.

Co se týče svědecké výpovědi pana S., tento svědek potvrdil, že záznam o poskytnuté přepravě sepsal a že do něj zaznamenal pravdivé údaje. Přestože pan S. při výslechu neuvedl konkrétní skutkové okolnosti případu, tak v situaci, kdy byl povinen vypovídat pravdu, potvrdil, že do záznamu zapsal pravdivé údaje. Tato skutečnost zvyšuje věrohodnost záznamu o poskytnuté přepravě sepsaného panem S..

Žalovaný souhlasí se žalobcem, že předmětné správní řízení nebylo skončeno ve lhůtě předepsané správním řádem. Zároveň však konstatoval, že lhůty uvedené v ust. § 71 odst. 3 správního řádu mají pořádkový charakter, jejich nedodržení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a pro žalobce má za následek pouze vznik práva podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu. Žalobce tohoto svého práva v průběhu správního řízení nevyužil. Zákon o silniční dopravě neobsahuje prekluzivní lhůtu, ve které by bylo možné vydat rozhodnutí o správním deliktu podle tohoto zákona.

K námitce nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty žalovaný podotkl, že v napadeném rozhodnutí převážně odkázal na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. V tomto rozhodnutí správní orgán I. stupně odpovídajícím způsobem zhodnotil závažnost a význam protiprávního jednání žalobce a přihlédl také k rozsahu způsobené škody. K době trvání protiprávního jednání v tomto případě nemohlo být přihlédnuto, neboť žalobci bylo prokázáno pouze jednorázové porušení zákona. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal především na podvodný charakter jednání žalobce, který spatřoval v úmyslu klamat zákazníky, neprávem se obohacit, nevydáním dokladu znemožnit svou identifikaci, a vyhnout se tak případnému postihu. Správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty přihlížel ke všem relevantním skutkovým okolnostem, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, především k tomu, že žalobce nevydal zákazníkům žádný doklad o zaplacení a požadoval od zákazníků zaplatit cenu výrazně vyšší, než byl oprávněn požadovat. Jiné skutečnosti, které by ve smyslu ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě mohly mít vliv na závažnost, význam nebo dobu trvání protiprávního jednání a na rozsah způsobené škody, v průběhu správního řízení zjištěny nebyly.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil se žalobcem, že výše uložené pokuty je nepřiměřeně přísná. Poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 1.7.2004, sp.zn.: IV. ÚS 638/03 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.2.2010 sp.zn.: 8 Ca 115/2008 a uvedl, že smysl uložené pokuty lze spatřovat v individuální i generální prevenci a také v zájmu společnosti na potrestání žalobce za jeho protiprávní jednání. Dopad pokuty na majetkové a rodinné poměry žalobce přitom není smyslem, nýbrž jen nevyhnutelným důsledkem uložené pokuty. Žalobce svým protiprávním jednáním porušil zájem společnosti na řádném poskytování služeb veřejné dopravy a dodržování právních předpisů v oblasti taxislužby. Typový stupeň společenské nebezpečnosti tohoto jednání přitom určuje zákonodárce stanovením horní hranice pokuty do výše 750.000 Kč. Nevydání dokladu o zaplacení jízdného za současného poškození zákazníků na ceně jízdného je jedno z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě, kterého se lze při provozování taxislužby dopustit. Ve prospěch žalobce přitom nesvědčí žádné polehčující okolnosti.

Z těchto důvodů žalovaný nepřistoupil ke snížení pokuty uložené v první sedmině zákonné sazby a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný shrnul, že v předmětné věci postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy. V rámci napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání a ponechal konečnou pokutu ve výši, která odpovídá závažnosti a významu zjištěného protiprávního jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty žalobci ve výši 100.000,- Kč správní orgán uvedl, že dne 12.9.2006 byla od 00:40 hod. v ul. Blažimská, Praha 4 provedena kontrola taxislužby, a to po jízdě poskytnuté dvěma zaměstnancům hl. m. Prahy na trase ul. Karlova-ul. Husova, Praha 1 - Top hotel Praha, ul. Blažimská, Praha 4 v době od 00:20 do 00:35 hod. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce jako řidič vozidla Seat Toledo SPZ LNE 05-91, evidenční číslo vozidla taxislužby: 11-A008, porušil ust. § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil, aby jako řidič vozidla ihned po skončení placené jízdy přepnul taxametr z provozní polohy OBSAZENO do provozní polohy JÍZDNÉ a aby bez vyzvání vydal cestujícím doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametrů ručně doplněný o další údaje stanovené ust. § 15 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Na místě byl sepsán protokol o kontrole taxislužby č. SOD/120906/1/Žk ze dne 12.9.2006, který žalobce podepsal a převzal jeho stejnopis. Výše uvedené skutečnosti jsou doloženy oznámeními o poskytnuté přepravě sepsanými dne 12.9.2006 dvěma zaměstnanci HMP a audiovizuálním záznamem pořízeným v průběhu jízdy. V evidenci dopravního úřadu hl. m. Prahy bylo zjištěno, že vozidlo Seat Toled, SPZ: LNE 05- 91, evidenční číslo vozidla taxislužby 11-A008 bylo v době kontroly evidováno jako vozidlo žalobce.

Dne 22.2.2007 a 13.2.2008 se konala ústní jednání za účelem výslechu svědků, zaměstnanců HMP. Zaměstnanci HMP ve svědeckých výpovědích potvrdili skutečnosti zaznamenané v záznamech z jízdy, tj. že řidič jim nevydal žádný doklad o zaplacení požadovaného jízdného ve výši 594,-Kč. K tvrzení zaměstnanců HMP se správní orgán I. stupně přiklonil z toho důvodu, že jako svědci jsou na rozdíl od žalobce povinni vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, a že nebyli na výsledku kontroly finančně ani jiným způsobem zainteresováni, přičemž tvrzení zaměstnanců HMP plně koresponduje s obsahem audiovizuálního záznamu i sepsanými oznámeními o poskytnuté přepravě. Pořízený záznam jednoznačně dokládá, že po ukončení jízdy byla na displeji taxametrů částka 594,-Kč, přičemž na dotaz zákazníků ohledně částky, kterou mají uhradit, žalobce odkázal na údaj na taxametrů. Audiovizuální záznam rovněž prokazuje, že žalobce nevyvíjel jakoukoli aktivitu stran tisku dokladu. V této souvislosti je tedy žalobcem předkládaný doklad z taxametrů na částku 231,-Kč bezpředmětný, neboť jak vyplývá z výše uvedených skutečností, nemohl být vydán v rámci inkriminované přepravy.

K námitce žalobce ohledně pořízení audiovizuálního záznamu správní orgán I. stupně uvedl, že záznam byl pořízen v souladu se zákonem, neboť podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku lze pořizovat a použít obrazové záznamy fyzické osoby i bez jejího souhlasu, pro úřední účely, na základě zákona. V daném případě je rozhodující účel, k jakému byl záznam pořízen a použit. Audiovizuální záznam byl pořízen dne 12.9.2006 zaměstnanci HMP na základě pokynu kontrolních pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy jako jeden z důkazních prostředků a byl použit v rámci výkonu státního odborného dozoru v oblasti taxislužby v návaznosti na vedené správní řízení, tedy k účelům úředním, a proto se souhlas žalobce v tomto případě nevyžaduje.

Ve vztahu k rozhodnutí o námitkách ze dne 6.10.2006 správní orgán I. stupně konstatoval, že toto rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona o státní kontrole, nikoli správního řádu. Bez ohledu na tuto skutečnost neotištění razítka na předmětné listině není porušením zákona o státní kontrole, a tedy ani procesních práv účastníka řízení. Ust. § 36 odst. 3 správního řádu stanovuje povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladům, což správní orgán I. stupně řádně učinil, neukládá však povinnost uvést výčet jednotlivých podkladů. V oznámení o ukončení dokazování je uvedeno, že seznámit se s podklady může účastník řízení i formou nahlédnutí do spisu. Je tedy zřejmé, že účastník řízení nebyl žádným způsobem omezen či poškozen na svém zákonných právech.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že svědek pan S. v rámci svědecké výpovědi plně odkázal na skutečnosti uvedené v záznamu z jízdy ze dne 12.9.2006, čímž potvrdil pravdivost jím uváděných údajů v tomto záznamu. Ze všech spisových podkladů tedy jednoznačně vyplývá, že jízda byla započata v ul. Karlova, Praha 1. Uvedení ul. Husinecká jako sousední v oznámení o zahájení správního řízení je chybou v psaní, neboť ul. Husinecká se nachází na Praze 3, zatímco s ul. Karlova sousedí ul. Husova, která je uvedena v záznamech z jízdy.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že při konečném rozhodnutí vycházel z posouzení veškerých dostupných důkazních prostředků ve věci samé, tj. na základě posouzení výše uvedeného protokolu č. SOD/120906/1/Žk ze dne 12.9.2006, oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 12.9.2006 sepsaných dvěma zaměstnanci HMP, audiovizuálního záznamu pořízeného v průběhu jízdy, protokolů o svědeckých výpovědích dvou zaměstnanců HMP ze dne 22.2.2007 a 13.2.2008 a vyjádření žalobce. Tyto důkazy správní orgán hodnotil podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Na základě shora uvedeného bylo prokázáno, že žalobce porušil uvedená ustanovení zákona o silniční dopravě a prováděcí vyhlášky, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu stanoveného v ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě.

Při stanovení výše pokuty přihlížel správní orgán I. stupně podle ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, společenské nebezpečnosti vyplývající z důsledků takového jednání, jež lze kvalifikovat jako podvodné jednání s cílem klamat zákazníka a neprávem se obohatit, znemožnit svoje následné dohledání, a explicitně tak poškozovat dobré jméno hlavního města Prahy. Řidič v daném případě poškodil cestující na ceně jízdného o 86 % (v souladu s vyhláškou č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů byl oprávněn účtovat jízdné v maximální výši 319,-Kč) a nevydání dokladu o zaplacení jízdného lze ze strany žalobce v této souvislosti hodnotit jako snahu znemožnit svou následnou identifikaci a vyhnout se sankci za spáchání deliktu. Z výše popsanych skutečností plyne, že se ze strany žalobce jednalo o výrazné porušení základních zákonných

povinností souvisejících s poskytováním služeb taxi. Správní orgán proto rozhodl o výši pokuty v první čtvrtině zákonem stanovené maximální sazby. Závěrem poznamenal, že ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě se žalobce stává dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí osobou nespolehlivou, a tím přestane splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby uvedených v § 9 odst. 2 písm. e) zákona o silniční dopravě. Předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti způsoben výhradně individuálním jednáním žalobce.

Správní orgán uzavřel, že rozhodnutí o nákladech řízení se řídí podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o výši paušální částky nákladů řízení činí paušální částka náhrady nákladů tohoto řízení 1.000 Kč.

O odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém žalobce uplatnil obdobné námitky jako v následně podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění mj. uvedl, že správní orgán I. stupně jednotlivé důkazní prostředky správně zhodnotil, posoudil jejich pravdivost, závažnost a věrohodnost, odpovídajícím způsobem osvětlil své úvahy a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že při kontrole dne 12.9.2006 řádně obsluhoval taxametr, tj. že po ukončení jízdy přepnul z polohy obsazeno do polohy jízdné a následně vytiskl doklad o zaplacení jízdného, avšak zákazníci jeho vytištění nevyčkali a vozidlo opustili. Podle žalovaného je nepravděpodobné, že by žalobce, pokud po ukončení jízdy přepnul taxametr na tisk dokladu o výši jízdného a následně přebíral od cestujících peníze za přepravu, nestihl zákazníkům předat doklad z tiskárny taxametru, protože by zákazníci vozidlo okamžitě opustili. Ze svědecké výpovědi svědka F., z obou oznámení o poskytnuté přepravě, z pořízeného audiovizuálního záznamu i z protokolu č. SOD/120906/1/Zk ze dne 12.9.2006 jednoznačně vyplývá, že žalobce žádnou aktivitu směřující k tisku dokladu o výši jízdného nevyvíjel.

K námitce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s existencí dokladu o zaplacení č. 01381, žalovaný uvedl, že dle vyjádření žalobce k protokolu č. SOD/120906/1/Zk ze dne 12.9.2006 žalobce stvrzenku po jízdě vytiskl, vyhodil z okénka a chystal se ji dohledat po podepsání protokolu. Dále připomněl, že taxametr umožňuje vytisknout kopii poslední vydané stvrzenky, o čemž žalobce nade vší pochybnost musel vědět, a přesto neučinil nic pro to, aby během kontroly vytiskl z taxametru kopii dokladu o zaplacení. Pokud by žalobce skutečně během jízdy taxametr řádně obsluhoval, mohl by během kontroly vytisknout stvrzenku na 231 Kč, tedy na částku, kterou měl údajně od cestujících požadovat, a mohl tak vyvrátit ostatní důkazy, které dokládají, že požadoval částku 594 Kč. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, je jisté, že vytištění kopie stvrzenky na 231 Kč nebylo možné. Především však ostatní důkazní prostředky jednoznačně prokazují, že na displeji taxametru byla částka 594 Kč, kterou žalobce od zákazníků požadoval zaplatit. Z těchto důvodů není možné, aby v rámci předmětné jízdy byla vydána stvrzenka č. 01381 na 231 Kč.

K námitce, podle které se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s námitkami ohledně užití nezákonného důkazu jako podkladu pro rozhodnutí, žalovaný uvedl, že audiovizuální záznam, na kterém je zachycena jízda cestujících ve vozidle taxi, není záznamem osobní povahy ve smyslu ust. § 12 odst. 1 občanského zákoníku, kterým by bylo zasahováno do soukromí žalobce ve smyslu ust. § 11 občanského zákoníku. K jeho pořízení proto nebylo zapotřebí svolení žalobce. Tento záznam zachycuje průběh poskytnuté veřejné dopravní služby na místě veřejnosti přístupném, ve vozidle určeném k dopravě veřejnosti, včetně komunikace mezi žalobcem a zákazníky, a proto za těchto okolností nelze zaznamenaný obraz žalobce a jeho projevy během jízdy považovat za zásah do soukromí. To

navíc za situace, kdy je předmětem záznamu kontrola žalobce ohledně dodržování zákona při poskytování taxislužby. Pořízení audiovizuálního záznamu zachycujícího výlučně výkon taxislužby žalobcem a jeho následné využití ve správním řízení jakožto důkazu není v rozporu s ust. § 12 odst. 2 občanského zákoníku a s ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Předmětný audiovizuální záznam tedy není důkazem získaným v rozporu s právními předpisy, a námitka žalobce dovolávající se zejména porušení čl. 5 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je tudíž neoprávněná.

Ani námitky, jimiž žalobce zpochybňuje svědecké výpovědi, neshledal žalovaný oprávněnými. Uvedl, že výpověď svědka S. byla ovlivněna dlouhou časovou prodlevou mezi dnem jízdy a dnem výsledku. Svědek však jednoznačně potvrdil vše podstatné, tedy že jízdu uskutečnil, že o ní sepsal záznam a že údaje v jím sepsaném záznamu odpovídají skutečnosti. Žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobce časovou prodlevu mezi dnem jízdy a dnem výsledku nezavinil, neboť tato prodleva byla způsobena podáním námítky žalobce o podjatosti správního orgánu a následným odvoláním proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto, že se námitce podjatosti nevyhovuje, přičemž důvody tvrzené podjatosti byly evidentně bez relevance.

K tvrzení žalobce, že svědek F. nemohl vidět údaj na taxametu, protože používá dioptrické brýle, žalovaný podotkl, že v oznámení o poskytnuté přepravě tento svědek uvedl, že na taxametu viděl částku 594 Kč, tedy stejnou částku, jakou na taxametu viděl i svědek S. a jaká je vidět i na audiovizuálním záznamu jízdy. Svědek S. dioptrické brýle nepoužívá. Je tedy zřejmé, že svědek F. na displej taxametu viděl. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že výpověď svědka F. je nepoužitelná v důsledku toho, že si pořídil vlastní poznámky o průběhu jízdy. Pořízení si vlastních poznámek o předmětné události nijak nesnižuje hodnotu svědecké výpovědi. Ing. F. si tyto poznámky pořídil s vědomím, že později bude povinen jako svědek ve správním řízení vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Stejně tak při čtení těchto poznámek před výsledkem si byl Ing. F. nepochybně vědom svých povinností jako svědka a jistě byl schopen posoudit pravdivost a autentičnost vlastních poznámek. Rovněž při svědecké výpovědi v rámci správního řízení si byl vědom, že je povinen vypovídat pravdu o tom, co viděl a slyšel. Pokud by si svědek F. z předmětné jízdy nic nepamatoval, nepochybně by tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně při výsledku sdělil a bezdůvodně by se nevystavil nebezpečí správního postihu za nepravdivou výpověď. Je tedy zřejmé, že svědek F. pravdivě vypovídal o tom, co viděl a slyšel.

K tvrzení žalobce, že svědek F. není schopen prokázat výši zaplacené částky jinak, než svým tvrzením, žalovaný zopakoval, že procesní povinností svědka je vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, nikoli svá tvrzení dokazovat. Označit důkazy na podporu svých tvrzení je ve smyslu ust. § 52 správního řádu procesní povinností žalobce. Žalovaný na tomto místě zdůraznil, že ostatní důkazní prostředky pravdivost tvrzení svědka F. prokazují.

Žalovaný shrnul, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí vycházel ze správných skutkových zjištění, deliktní jednání žalobce správně právně kvalifikoval a svá zjištění dostatečně odůvodnil. V řízení u správního orgánu I. stupně tak nebyly shledány procesní nedostatky, které by mohly mít vliv na soulad jeho rozhodnutí s právními předpisy. Žalovaný po jeho přezkoumání dospěl k závěru, že žalobcem uvedené skutečnosti neodůvodňují zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Veškeré důkazní prostředky ve svém souhrnu totiž dostatečně prokazují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Co se týče výše uložené pokuty, správní orgán I. stupně dle žalovaného vycházel z hledisek uvedených v ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Za správní delikt podle

§ 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu až do výše 750.000 Kč. Dopravní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 100.000 Kč a své rozhodnutí odpovídajícím způsobem odůvodnil. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně o stupni společenské nebezpečnosti předmětného porušení zákona a v tomto směru plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že vzhledem ke stupni společenské nebezpečnosti předmětného jednání se pokuta uložená v první sedmině zákonné sazby nemůže jevit jako nepřiměřeně vysoká. Upozornil na to, že zákon o silniční dopravě obsahuje v § 36 výčet okolností, ke kterým lze přihlídnout při stanovení výše pokuty. Správní úřad tedy při stanovení výše pokuty nemůže přihlížet k majetkovým, osobním či rodinným poměrům provozovatele taxislužby.

V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na ust. § 79 odst. 5 správního řádu a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., podle kterých paušální částka náhrady nákladů tohoto typu řízení činí 1.000,- Kč. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nákladech řízení je tak dle žalovaného plně v souladu s právními předpisy.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Podrobnosti o užití taxametru, náležitostech "Uživatelské a evidenční knihy taxametru", která musí být při výkonu taxislužby ve vozidle, a náležitostech dokladu o výši jízdného stanoví prováděcí právní předpis. Doklad o zaplacení jízdného, jakož i denní hodnoty o provozu vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič ihned po ukončení přepravy přepnul taxametr z provozní polohy "OBSAZENO" do provozní polohy "JÍZDNÉ". Výše úhrady za poskytnutou přepravní službu se stanoví výhradně z údajů odečtených po ukončení jízdy ze zobrazovače taxametru na základě sjednané ceny za přepravu. Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič bez vyzvání vydal cestujícímu doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametru ručně doplněný o další údaje stanovené tímto předpisem. Taxametr musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy "JÍZDNÉ".

Podle ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 21.

Podle ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Podle ust. § 55 odst. 5 správního řádu správní orgán svědka před výsledkem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Podle ust. § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

- a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,
- b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Soud o věci uvážil takto:

Nelze přisvědčit námitce, že žalobce při kontrolní jízdě dne 12.9.2006 řádně obsluhoval taxametr, tedy že po ukončení kontrolní jízdy přepnul taxametr z polohy „obsazeno“ do polohy „jízdné“ a následně vytiskl doklad o zaplacení jízdného. Tato tvrzení žalobce nemají oporu v provedeném dokazování. Z důkazů provedených správním orgánem v průběhu řízení naopak zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce po ukončení kontrolní jízdy cestujícím žádný doklad o výši jízdného nevydal. Tuto skutečnost prokazují oznámení o poskytnuté přepravě sepsaná dne 12.9.2006, ve kterých oba cestující - V. F. a Michal S. - shodně uvedli, že doklad o výši jízdného od žalobce po ukončení jízdy neobdrželi. Skutečnost, že cestujícím nebyl doklad z taxametru vydán, výslovně potvrdil rovněž V. F. ve své svědecké výpovědi dne 22.2.2007.

Tvrzení žalobce, že k předání dokladu o zaplacení cestujícím nedošlo, protože tito se již ve vozidle nenacházeli, nepovažuje soud za pravdivé. Toto tvrzení žalobce dokládal pouze dokladem o zaplacení jízdného - stvrzenkou č. 01381, která však obsahuje zcela nevěrohodné údaje a navíc ji nelze s kontrolní jízdou vůbec spojit. Ze stvrzenky předně vyplývá, že kontrolní jízda se měla uskutečnit dne 12.9.2006 od 1:03 do 1:05 hod. Samotná kontrola žalobce, která bezprostředně navazovala na kontrolní jízdu, nicméně byla dle kontrolního protokolu uskutečněna dne 12.9.2006 v 0.40 hodin. Podle žalobcem předložené stvrzenky tedy byla kontrolní jízda uskutečněna až poté, co započala kontrola vztahující se k této jízdě, což je naprosto vyloučeno. Dále z předmětné stvrzenky vyplývá, že jízda na vzdálenost 8 km trvala pouze 2 minuty. Je zcela vyloučeno, aby úsek o délce 8 km nacházející se na území hl. m. Prahy byl v tak krátkém časovém intervalu (2 minuty) absolvován automobilem. Aby automobil urazil uvedenou vzdálenost v tak krátkém časovém intervalu, musel by vyvinout rychlost minimálně 240 km/hod. Předmětnou stvrzenku vzhledem k výše uvedenému nelze považovat za důkaz, jenž by prokazoval, že po ukončení kontrolní jízdy byl žalobcem vytisknut doklad o výši jízdného.

Ani námitku, že se správní orgány nevypořádaly s existencí dokladu o zaplacení č. 01381, neshledal soud opodstatněnou. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány žalobcem předloženým dokladem o zaplacení zabývaly, přičemž sdělily, z jakého důvodu tento doklad považují za bezpředmětný. Správní orgány obou stupňů dospěly ve svých rozhodnutích k logickému závěru, že žalobcem předložený doklad o zaplacení nemohl být vydán v rámci kontrolní jízdy, neboť dle oznámení cestujících o poskytnuté přepravě žalobce po cestujících požadoval zaplatit částku 594,- Kč a tato částka byla rovněž uvedena na displeji taxametru. Na žalobcem předloženém dokladu o zaplacení je však uvedena částka 231,- Kč. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na skutečnost, že z oznámení o poskytnuté přepravě vyplývá, že kontrolní jízda byla uskutečněna od 0:20 hod. do 0:35 hod., naproti tomu v žalobcem předloženém dokladu je uveden čas uskutečnění jízdy od 1:03 hod. do 1:05 hod. Protože ke

kontrole žalobce došlo bezprostředně po uskutečnění předmětné jízdy, čas kontroly uvedený v kontrolním protokolu (0:40 hod.) dokládá pravdivost tvrzení cestujících uvedených v oznámeních o poskytnuté přepravě a zároveň nevěrohodnost žalobcem předloženého dokladu o zaplacení. Samotná existence dokladu o zaplacení navíc není způsobila doložit, že tento doklad byl vydán v rámci kontrolní jízdy. Uvedené platí tím spíše, pokud údaje obsažené v dokladu o zaplacení vylučují reálné uskutečnění jízdy, k níž se tento doklad vztahuje (viz výše).

Za neopodstatněné považuje soud též tvrzení žalobce, že svědecké výpovědi je nutno považovat za nevěrohodné, neboť byly učiněny za konfrontační atmosféry, jež vedla žalobce ke vznesení námitky podjatosti. K uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobce v žalobě neuvedl, jakým způsobem měla jím tvrzená konfrontační atmosféra ovlivnit výpovědi svědků. Jak přílehavě uvedl žalovaný, konfrontační atmosféra u ústního jednání, při kterém dochází k objasňování základních skutkových okolností případu, není nikterak neobvyklá. Tato atmosféra však sama o sobě není způsobila jakkoliv ovlivnit výpovědi svědků. V projednávaném případě se oběma svědkům dostalo před započetím výslechu obsáhlého poučení o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat a rovněž i o případných následcích nesplnění této povinnosti. Protokoly o výpovědi svědků neskýtají žádný podklad pro závěr, že by uvedené povinnosti svědci V. F. a M. S. nedostáli. Námitku podjatosti pak žalobce směřoval vůči pracovníci správního orgánu I. stupně a samotnému správnímu orgánu I. stupně, nikoliv vůči slyšeným svědkům.

Nedůvodné je též žalobcovo tvrzení, že svědecká výpověď V. F. je nevěrohodná vzhledem k rozporům mezi svědeckou výpovědí a oznámením o poskytnuté přepravě. Soud mezi výpovědí uvedeného svědka a jím sepsaným oznámením o poskytnuté přepravě žádné rozpory neshledal. Poukazoval-li žalobce v podané žalobě na to, že svědek F. v oznámení o poskytnuté přepravě uvedl, že jím žalobce po ukončení jízdy chtěl vrátit drobné, ale ty mu nechali, zatímco při výslechu uvedený svědek vypověděl, že zaplatil částku 600,- Kč, na kterou mu nebylo vráceno, jedná se pouze o drobné formulační rozdíly, které na projednávaný případ neměly žádný vliv. Z oznámení V. F. o poskytnuté přepravě vyplývá, že žalobce požadoval po cestujících částku 594,- Kč. Cestující mu zaplatili částku 600,- Kč včetně spropitného. Zcela v souladu s výše uvedeným je i výpověď V. F., podle které svědek viděl na taxametu částku kolem 590,- Kč, přičemž zaplatil 600,- Kč. Skutečnost, že žalobce si poskytnuté spropitné ponechal, jinými slovy že toto spropitné cestujícím nevrátil, nebyla správními orgány v dané věci nikterak hodnocena.

Soud přisvědčuje závěru správních orgánů, podle něhož svědci v podaných svědeckých výpovědích potvrdili skutečnosti zaznamenané v oznámeních o poskytnuté přepravě. Svědek F. ve svědecké výpovědi uvedl základní údaje o uskutečnění kontrolní jízdy, tj. trasu kontrolní jízdy, žalobcem požadovanou cenu, výši zaplacené částky a skutečnost, že žalobce cestujícím nevydal doklad o výši jízdného. Tyto údaje v plném rozsahu korespondovaly s údaji uvedenými V. F. v oznámení o poskytnuté přepravě. K výpovědi M. S. soud předně poukazuje na skutečnost, že zatímco se kontrolní jízda uskutečnila dne 12.9.2006, M. S. poskytl správnímu orgánu svědeckou výpověď až dne 13.2.2008, tj. s odstupem 17 měsíců. M. S. dle svědecké výpovědi prováděl pro správní orgán I. stupně kontrolní jízdy opakovaně. S ohledem na časový odstup mezi uskutečnou kontrolní jízdou a výslechem svědka a dále rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že uvedený svědek absolvoval více kontrolních jízd je zcela pochopitelné, že si M. S. na podrobnosti o kontrolní jízdě nepamatoval a v plném rozsahu odkázal na skutečnosti uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě. Konkrétně M. S. ve svědecké výpovědi potvrdil, že průběh jízdy, trasa,

zaplacená částka, datum, údaje o vozidle a čas, od kdy do kdy byla jízda uskutečněna, jsou zaznamenány v oznámení o poskytnuté přepravě a že tyto údaje odpovídají skutečnosti. Jinými slovy M. S. v rámci své výpovědi osvědčil pravdivost údajů zaznamenaných v oznámení o poskytnuté přepravě. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Nelze přisvědčit ani žalobní námitce zpochybňující použitelnost svědecké výpovědi V. F. s poukazem na to, že svědek používá dioptrické brýle. V oznámení o poskytnuté přepravě V. F. uvedl, že na taxamtru viděl částku 594,- Kč. Shodnou částku na taxamtru ale dle oznámení o poskytnuté přepravě viděl i M. S., z čehož vyplývá, že skutečnost, že V. F. používá dioptrické brýle, nikterak neovlivnila jeho pozorovací schopnosti. Soud k tomu na okraj dodává, že dioptrické brýle slouží ke korekci zrakových vad a lidé je nosí právě proto, aby dobře viděli. Zpochybnit schopnost V. F. vidět údaj zobrazený na taxamtru by tak mohlo spíše tvrzení, že jmenovaný dioptrické brýle, které normálně nosí, při jízdě nepoužil; nic takového však žalobce netvrdil.

Nevěrohodnost výpovědi V. F. nemůže být způsobena ani tím, že svědek si vede poznámky o kontrolních jízdách. Z výpovědi V. F. vyplynulo, že tento svědek měsíčně absolvuje 10 až 15 kontrolních jízd. Za uvedené situace je zcela pochopitelné, že si vede soukromé poznámky o kontrolních jízdách, o nichž má později poskytnout svědeckou výpověď. V. F. v průběhu poskytování svědecké výpovědi do svých poznámek nenahlížel. Ve své svědecké výpovědi opakovaně uvedl shodné informace o průběhu kontrolní jízdy, zejména o ceně, době trvání, či trase. Tyto údaje jsou v podstatě totožné s údaji uvedenými v jím sepsaném oznámení o poskytnuté přepravě a shodují se rovněž i s údaji uvedenými M. S. v oznámení o poskytnuté přepravě. Jejich pravdivost a věrohodnost žalobce žádným relevantním důkazem nezpochybnil.

Námitka žalobce, podle níž V. F. není schopen prokázat výši zaplacené částky jinak než svým tvrzením, není relevantní. V souzené věci je jádrem deliktního jednání, za které byl žalobce sankcionován, nevydání dokladu z taxamtru bezprostředně po ukončení jízdy, a nikoliv předražení jízdného. Jak žalovaný správně dovodil, povinností svědka není svá tvrzení jakkoliv dokazovat. V průběhu správního řízení bylo správním orgánem prokázáno, že žalobce cestujícím nevydal doklad o zaplacení. Nemožnost předložit doklad o zaplacení jízdného, kterým by cestující mohli prokázat výši zaplacené částky, nelze v takovém případě přičítat k tíži cestujících.

Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí lhůty 30 dnů stanovené správním řádem. Předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 30.11.2006, kdy bylo právnímu zástupci žalobce doručeno oznámení o zahájení řízení. Prvostupňové rozhodnutí bylo ve smyslu ust. § 71 odst. 2 správního řádu vydáno dne 3.4.2008, neboť v tento den správní orgán I. stupně předal stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení žalobci. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí lhůty stanovené správním řádem k jeho vydání, však nemá za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí zakotvená v ust. § 71 správního řádu je totiž lhůtou pořádkovou, s jejímž nedodržením správní řád a ani jiný právní předpis nespojuje nicotnost ani nezákonnost opožděně vydaného rozhodnutí. Zmeškání lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí ve věci samé může být toliko důvodem pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jsou-li splněny další zákonem stanovené podmínky pro podání takové žaloby vyplývající z § 79 a násl. s.ř.s.

Oznámení o poskytnuté přepravě sepsané V. F. a M. S. ve spojení se svědeckými výpověďmi jmenovaných dle náhledu soudu nade vší pochybnost prokazují, že žalobce porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na. § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky, neboť nezajistil, aby jako řidič ihned po skončení kontrolní jízdy přepnul taxametr z provozní polohy „obsazeno“ do provozní polohy „jízdné“ a bez vyzvání vydal cestujícím doklad o zaplacení jízdného. Ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost uložit účastníkovi řízení, který řízení vyvolal porušením své povinnosti, nahradit náklady řízení. Deliktním jednáním, jímž porušil ust. § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky, žalobce vyvolal správní řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Povinnost uhradit náklady řízení mu proto byla správním orgánem I. stupně uložena po právu.

Soud však shledal opodstatněnou žalobní námitku, v níž žalobce brojí proti nedostatečnému odůvodnění výše uložené pokuty. Podle ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě byl správní orgán I. stupně povinen přihlédnout k závažnosti, významu, době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Pokud jde o kritérium závažnosti a významu protiprávního jednání, správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poukázal na společenskou nebezpečnost jednání žalobce, jenž byla dána důsledkem jeho jednání, přičemž uvedl, že žalobce se dopustil podvodného jednání s cílem klamat zákazníky, neprávem se obohatit a znemožnit své dohledání. Správní orgán I. stupně přihlédl rovněž k tomu, že žalobce porušil základní zákonnou povinnost související s poskytováním služeb taxi a že jeho jednání poškozují dobré jméno hl. m. Prahy. Žalobce nicméně v průběhu řízení opakovaně poukazoval na skutečnost, že se z jeho strany jednalo o ojedinělý exces, neboť po dobu 13 let, po kterou vykonává taxislužbu samostatně jako provozovatel, u něj nebylo kontrolními orgány shledáno jakékoliv porušení předpisů týkajících se poskytování taxislužby. K této skutečnosti, která může mít vliv na posouzení závažnosti protiprávního jednání žalobce, však správní orgány obou stupňů vůbec nezohlednily, ani ve svých rozhodnutích neuvedly, proč k ní v rámci úvah o výši ukládané sankce nepřihlédly.

Zásadním nedostatkem napadeného rozhodnutí je pak skutečnost, že správní orgány obou stupňů nepřihlédly v rámci úvah o výši pokuty k majetkovým, osobním a rodinným poměrům žalobce. Právní názor žalovaného, podle kterého správní orgán při ukládání pokuty za správní delikt nemůže přihlížet k majetkovým a osobním poměrům žalobce, byl sice v souladu s předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4.12.2003, č.j. 6 A 186/2002 - 45, usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j.: 1 As 9/2008-133 (blíže viz www.nssoud.cz) však byl tento názor překonán. Ve smyslu uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je správní orgán povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. Zároveň rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve zmíněném usnesení uvedl, že správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či

které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008, č.j.: 6 As 7/2005-97 soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost postupovat od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru, a to ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních. V projednávaném případě žalobce v podaném odvolání výslovně žádal žalovaného, aby s ohledem na jeho majetkové, osobní a rodinné poměry zvážil výši uložené pokuty. Tvzení o svých poměrech žalobce dokládal mj. přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2006 a 2007, dále přehledem vyplacených dávek státní sociální podpory, konkrétně přídavku na dítě za rok 2006 a v první třetině roku 2008 a sociálního přídavku vypláceného v roce 2006 J. K. Výše uvedenými skutečnostmi, jimiž žalobce dokládal své tvrzení o likvidační výši uložené sankce, se však žalovaný nikterak nezabýval, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. Soud pro tuto vadu napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na žalovaném, aby výši uložené pokuty posoudil s ohledem na žalobcem tvrzené a dokládané osobní, majetkové a rodinné poměry a aby též zvážil, zda se ze strany žalobce skutečně jednalo o ojedinělý exces v jinak řádném plnění povinností provozovatele taxislužby, a pokud ano, zda tato skutečnost byla při stanovení výše pokuty zohledněna.

Právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

S ohledem na skutečnost, že soud napadené rozhodnutí zrušil, nezabýval se již návrhem žalobce na moderaci uložené sankce.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. října 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.